

15de zondag door jaar B

Mc. 6, 7-13

Inleiding

Welkom op deze 15de zondag door het jaar. Welkom ook als u thuis met ons mee viert. Vorige week was de bisschop hier en die heeft ons uitgebreid de weg gewezen hoe het profetisch woord onder de mensen gebracht moet worden. Aan de hand van de profeet Ezechiël en de rol van Jezus die als profeet niet gehoord en geëerd wordt in de stad waarin hij geboren is, stappen we vandaag een stukje verder. Want dat verkondigen van het woord van God is niet alleen iets voor profeten, maar ook voor de leerlingen van die profeten. En ook wij dus mogen nu het woord van God, het voorbeeld van Christus verkondigen en uitdragen. Daarover gaat het in de lezingen van vandaag. En verder, de zomer is in aantocht, ga ik het ook met u hebben over blote voeten en staan we vandaag in ons gebed stil bij de situatie in Amerika, waar na een aanslag op één van de presidentskandidaten toch politieke onrust lijkt te ontstaan. Bidden we vandaag dat dat niet mag escaleren.

Preek

Sommigen van u weten het misschien en anderen helemaal niet, daarom vertel ik het nog maar eens opnieuw: ik ben nogal een fan van Franciscus. Ja, van de huidige paus, maar vooral van Franciscus van Assisi. Hij probeerde ruim 800 jaar geleden al zo nadrukkelijk en letterlijk mogelijk het voetspoor van Jezus te volgen en nog bij het leven van Franciscus, ruim 800 jaar terug, kwamen de eerste Franciscanen ook hier in Nederland aan. Ookal noemden we ze toen nog geen Franciscanen, maar mindere broeders, minderbroeders. Er is een interessant boekje geschreven enkele decennia geleden met de titel: 'Zij kwamen op blote voeten' en dat brengt meteen iets in het beeld. Franciscus en zijn volgelingen probeerden het bijna nog beter te doen dan Jezus en zijn volgelingen, want bij Jezus lezen we nergens dat hij met zijn leerlingen op blote voeten rondrende. De regel van Franciscus is net iets strenger. Ook dragen Franciscanen in die tijd, de 12de/13de eeuw, een soort ruwharige mantel, een werkmanskleed tot op kuithoogte ongeveer met een losse capuchon tegen regen, maar ook goed om iets in mee te nemen, terwijl Jezus, zo horen we vandaag in de lezingen, het heeft over boven- en onderkleed. Er zijn dus wel wat verschillletjes, maar er zijn ook vele overeenkomsten, zeker in de manier waarop Franciscus het lijden van Jezus probeert te volgen.

Als u ooit in Assisi bent en van de bovenkerk over het plein daar met de trap naar beneden wilt naar de benedenkerk, dan staat daar boven de deur een afbeelding van Jezus die zijn kruis draagt als op weg naar Golgotha en als een schaduw achter Jezus loopt Franciscus die eenzelfde kruis draagt om maar te laten zien hoe nadrukkelijk Franciscus Jezus wil volgen. Maar het volgen van Jezus, het gaan volgens de wil van God is niet alleen iets voor Franciscanen, het is iets voor ons allemaal. In de lezingen van vandaag horen we dat al.

Amos is een eenvoudig man, hij is vijgenkweker en veehouder. Ik zie dat dan helemaal voor me. Hij heeft ergens een boomgaardje in de buurt van een klein boerderijtje waarin enkele tientallen olijfbomen staan en onder die olijfbomen graast wat klein vee wat op tijd onder de schaduw van de bomen kan gaan schuilen als het te warm wordt, te hard waait of een enkele keer slecht weer is. Diezelfde Amos wordt daar weggehaald, niet door de opperrabbijn, niet door de opperpriester, niet door het hoofd van het profetengilde, nee, door een roeping van God. Hij moet op weg om mensen te gaan bekeren, mensen op het spoor van God te brengen en het volk van Israël is zijn eerste doel. Hij laat zich ook niet uit het veld slaan als er tegen hem gezegd wordt: 'je hebt hier niets te zoeken, je hoort niet bij het profetengilde en deze tempel hier is een deel van het koninkrijk, daar heb je niets te zoeken'. Hij blijft bij zijn opdracht en gaat op weg om het woord van God te verkondigen.

Niet veel anders gaat het met de opdracht die Jezus aan het vervullen is. Maar Jezus maakt vandaag aan ons duidelijk dat het niet alleen iets is voor profeten. Zijn leerlingen worden ook op weg gestuurd, twee aan twee, wat ons duidelijk mag maken dat we het niet alleen hoeven doen. Twee aan twee gaan ze op weg om de goede boodschap in woord en daad te brengen onder de mensen. En, zo horen we in het vervolg van het evangelie van vandaag - alleen staat het niet bij de tekst - als zij terugkomen blijkt dat het werkt want ze genezen zieken, ze leggen hen handen op en zalven hen, ze drijven demonen uit, ze staan mensen bij en als een soort laatste waarschuwing staat er nog, en als mensen niet naar je luisteren, ga dan vandaan, klop het stof van je voeten.

Voorop staat echter dat ze de boodschap van Jezus, de boodschap van God naar de mensen moeten brengen, in woord en daad, een boodschap die ook voor ons mag gelden, want ook wij zijn nu 2000 jaar later, volgelingen van Christus, wij mogen Zijn leerlingen zijn en wij mogen, zoals 800 jaar geleden die Franciscanen deden, op pad gaan om mensen dat geloof bij te brengen, in het voetspoor van Jezus te laten gaan. Dat is een boodschap die we niet kunnen afdwingen. Uiteindelijk bekeren mensen zichzelf, maken ze zelf de beweging terug naar God, maar we kunnen ze het goede voorbeeld wel voorhouden en wat dat voorbeeld is, daar helpt de psalm van vandaag ons geweldig bij. Want daar gaat het over hoe we de genade van God kunnen zien. De genade van God is als trouw en erbarmen die samen optrekken., als recht en vrede die elkaar omhelzen en als dat gebeurt zal nieuwe trouw opbloeien en zal gerechtigheid over ons heen komen vanuit de hemel, vanuit God. Als we het met Jezus' woorden zouden moeten zeggen gaat het over 'breng vrede onder de mensen, geef ze gerechtigheid, deel wat je hebt met je naaste, heb je naaste lief, oftewel, bedrijf de naastenliefde'.

Dat was niet alleen een boodschap voor 2000 jaar terug of voor 800 jaar terug, dat is ook nog de boodschap aan ons, vandaag de dag. Ook wij worden vandaag opnieuw opgeroepen om in Jezus' voetspoor te gaan, het evangelie uit te dragen, in woord en in daad. En ik hoop met u dat we niet te vaak op plaatsen komen waar we weer verder moeten gaan om dan het stof van onze voeten te kloppen. Ik hoop

oprecht dat we met elkaar in staat zijn om te bouwen aan een wereld van vrede,
gerechtigheid en naastenliefde, want dan komt het Rijk Gods voor ons allen nabij.
Amen

Henry Vermeulen, diaken